

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278506160/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Havnen. Han så lige Havnemesterens Tegltag dernede under Marchalmsskrænten og endnu længere nede hans første Assistent. Ingen Reg slog op derfra, ingen Lyd. Som Kistelåg lå Tagene over Murene. Som havde hvert Menneske forladt Øen og søgt bort over Havet, til Verden, og ene han og Ellen forglemt sig her . . .

Han gik hurtigt til, ad den skærvelagte Sti gennem Plantagen, med bægge Hænder i Lommerne.

Bankerne i Øst og Syd hvilte derude under Himlen, lersorte og ubevægelige. Skumkransen hvidnede dybt nede for deres Fod. De stod her, før Mennesker kom hertil, og stod her endnu i det forladte Hav.

Skærvernes Raslen under hans Skridt var den eneste Lyd. De små, forblæste Bjærgfyrrer på Klitterne omkring ham rørte sig ikke.

Han drejede ved Havnefogdens sandede Have ud på Kørevejen og begyndte at gå opad. Havet forsvandt bag ham, og han kom ind mellem Klitterne.

Sandets Grå slog ligkoldt mod ham. Hulerne om de udgåede Fyrre stirrede som døde Øjne under den lange, vindlagte Marchalm. En Spurv smuttede som en Rotte bort gennem de forgæves plojede Furer, hvor Fremtidens drømte Skove forgik i Sand og Kulde.

Men nu vandrede han ned mod „Kæret“, Øens Hjærte.

Stille og grønt bredte det sig dernede, med Vejens hvide Bændel langt hen igennem og op over de mørke Banker histovre. Den lille Lund af Vidier hvitte sig i Efterårs mørket, Krone ved Krone. Dammen blinkede tåget, og de ældgamle Pile længst borte, hvor Engdraget gled ud mellem Bankerne, og Havets Skum sås, sov over hverandre som trætte, gamle Mænd, Øens sidste, der havde været for gamle til at forlade den.

Erik Lange vandrede ned gennem det stille, lugtige Mørke, skød Genvej op over Græsskrænten fra den stenede Vej. Græsset gemte hans Trin, og han åndede den sumpede Luft.

De dunkle Banker lå trindt omkring ham, i ubrudt Grønt. Kun en var skåret op, men Ploven stod nu forladt og sankede sine Horn mod Skyhimlen.

Her, hvor han gik, lå i gamle Dage Søen. De Ældste